

MARIS STELLA

Небесниятъ глобусъ завъртъ първата си четвъртъ,
звездитъ, изгрѣли на хоризонта, стигнаха зенитъ.
Предъ менъ се дигатъ криловиднитъ мъглявини на Ориона,
а надъ главата ми трепти Северната корона . . .

Дивна нощъ на първи септемврий, съчетала
въвъ свѣтлината си седефно-бѣла
нѣгата на отминаващото лѣто!
съ тръпката на идещата есенъ, —
и тази гледка, вѣчно сжща и позната,
превърнала на свѣтъ безкраенъ, неизвестенъ . . .

Нощъ на треска, безсъние и безконечна мисълъ,
която лети въ пжтищата съ незнайнитъ странници,
изравнява всички брѣгове и граници

и униса

въ съзерцание,
въ екзалтации,
и въ странни прорицания . . .